

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren give en sammenligning af omkostningerne ved uddannelse og anvendelse af værnepligtige kontra stampersonel i hær, søværn og flyvevåben, ikke alene set ud fra omkostningerne i forsvaret, men også ud fra samfundsmæssige synspunkter i almindelighed, og vil ministeren endvidere fremsende en opgørelse af de direkte omkostninger pr. mand over en treårs- og over en femårsperiode?«

Supplerende svar (28/3 89):**Forsvarsministeren (Enggaard):**

Et værnepligtigt årsværk koster – det vil sige baseret på gældende konteringsforudsætninger – med nugældende lønninger ca. 188.500 kr., hvoraf lønnen udgør ca. 137.000 (inkl. feriegodtgørelse).

Fra 1. januar 1990 vil årsværksprisen være ca. 167.000 kr., hvoraf løn og værnepligtsbonus vil udgøre ca. 115.000 kr. Den nye årsværkspris er en følge af det forlig om forsvaret, der blev indgået mellem regeringspartierne, Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti den 14. marts 1989.

Årsværksprisen for stampersonel, der har gennemgået den første samlede tjeneste for menige, er – baseret på tilsvarende forudsætninger – i gennemsnit 200.000 kr. Heraf udgør løn og variable ydelser ca. 180.000 kr. inkl. feriegodtgørelse.

Hvad angår de samfundsmæssige konsekvenser, anses der ikke at være væsentlige forskelle ud over de eventuelle skattemæssige og sociale omkostninger, som lønforskellen kan medføre.

Opgørelse af de direkte omkostninger pr. værnepligtig over en treårs- og over en femårsperiode kan under nævnte forudsætninger ansættes til førømtalte ca. 188.500 kr. for hvert år i perioden.

For stampersonel må tages udgangspunkt i en gennemsnitsbetragtning, idet specielt uddannelsesomkostningerne varierer betydeligt fra enhed til enhed. Herudover er der forskel i udbetaling af variable ydelser. Under den første samlede tjeneste, som i princippet er sammenfaldende med tjenesten for værnepligtige, vil udgiften være ca. 188.500 kr. (fra 1. januar 1990 ca. 167.000 kr.) pr. år. Herefter vil det være rimeligt de følgende år at gå ud fra en gennemsnitlig omkostning på ca. 200.000 kr. pr. år.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 221:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af det offentliges tilgodehavender. (Udpantningsret).

Af justitsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 15/3 89).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Restanceinddrivelse m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 15/3 89).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Pia Gjellerup (S):**

En række forslag fremsat af henholdsvis justitsministeren og skatteministeren har den hensigt at mindske antallet af restancer til det offentlige og samtidig sørge for en mere simpel og ensartet opkrævning af de restancer, der nødvendigvis bliver tilbage.

Skatteministerens forslag indeholder først og fremmest en forhøjelse af indregningsgrænsen for restskat til 10.000 kr. Enkelte medlemmer af Skatte- og Afgiftsudvalget har gennem lang tid ønsket en sådan forhøjelse for at lette afviklingen af restskatter på en smidig måde. Det er imidlertid ikke helt uden problemer – hvad det selvfølgelig sjældent vil være at skulle betale 5.000–10.000 kr. i efterskat – der vil nemlig med den foreslåede beløbsgrænse kunne være tale om en månedlig ekstraskat i det følgende år på næsten 1.000 kr.

Mange vil komme til at opleve en sådan ekstrabetaling lang tid efter, at et skatteår er udløbet. Hele 2 år efter, og efter at en årsopgørelse for længst er arkiveret i skrivebordsskuffen, vil man komme til at opleve en sådan skat i denne størrelse som en skatteforhøjelse, og det er jo ikke helt rimeligt.

Men det skal sammenholdes med, at det foreslås at forhøje procenttillægget – man kan sådan set sige den rente, man betaler for ikke at have betalt skatten ved kilden, sådan som det i